

**NICOLE BOYLE RØDTNES
ELLEN HOLMBOE**

FREAKSHOW
DEN GALE SAMLER

★ ★
Alvilda
★

Det var ikke til at fatte, at hun var væk. Norm tog mobilen frem og genså YouTube-videoen med Ariel og Bølle for 117. gang. Det var der åbenbart andre, der også havde gjort, for nu var antallet af views nået op over en million. Operation *Freakin' Awesome* var lykkedes, og han burde være glad. Men det var han ikke.

Norm trykkede *play*, og Ariel og Bølle tonede frem. De var backstage – helt afslappede. Det så ud, som om de var blevet fanget i et privat øjeblik efter fyraften og bare sad og hyggefjollede lidt sammen.

Så begyndte musikken til *Chicken Dance*.

Bølle udstødte et vådt bjæf og daskede begejstret til Ariel, så hun var lige ved at ryge ned ad den strandstol, de havde stillet op ved bassinet. Ariel smilede hovedrystende til sin dansepartner, og så gik de i gang med de synkronede armbevægelser: Vip med næbbet, bask med vingerne, ryst din hale, og klap i hænderne:

Da-da-da-da-da-da-dah. Da-da-da-da-da-da-dah. Da-da-da-da-da-da-dah. Klap, klap, klap, klap!

Bølle bjæffede højlydt med på sangen: *ørf, ørf, ørf, ørf*. Den smukke havfruepige gjorde det samme – og hun ramte Bølles gurglende toner perfekt.

Selvom Norm havde set det masser af gange til julefrokoster og uden for sæsonen, når artisterne slog sig løs og optrådte for hinanden, kunne han ikke lade være med at grine. Hvor var de dog skønne sammen. Koncentrationen lyste ud af den 500 kilo tunge søløve, mens den vippede med lufferne, slog med hovedet og klappede, så det rungede. Og Ariels øjne strålede af glæde og stolthed, mens hun gjorde det samme. Deres *ørf*-lyde kunne på ingen måde kaldes skønsang. De lød mere som en duet for tågehorn. Det var ganske enkelt *fænomenalt*, som onkel Victor ville have sagt.

Da Ariel havde fået den største reklamekontrakt af dem alle, havde hun og Norm haft lange diskussioner om, hvordan de bedst kunne få det til at gå viralt. Poetisk artisteri? Vilde stunts? Bare bryster ... Her havde Norm været tæt på at sætte sit gode forhold til søsteren over styr, indtil han fik overbevist hende om, at han bare slyngede alle mulige og umulige idéer ud. Til sidst var de endt med det mest enkle: et kig bag kulissen tilsat en ordentlig portion humor. Og det havde virket. Restaurantkæden Freddys Fiskebod havde fordoblet sin omsætning hen over sommeren, og alle stod i kø for at få Freddys særlige Bøllemenu: hellefisk til forret, tunfisk til hovedret og æblefisk til dessert.

Videoen sluttede med, at Bølle gav Ariel et smækkys på munden og kildede hende med sine stride knurhår, så hun grinede som en lille skolepige. Norm kunne ikke lade være med at smile, selvom han havde mest lyst til at græde.

Hvorfor var hun skredet? Hvordan kunne hun finde på det? Netop nu. Uden et ord til nogen. Ikke engang til ham.

Og så var der også det, hun havde sagt, lige inden de blev kørt ind på hver deres operationsstue: Lov mig at passe på Bølle, hvis der sker mig noget. Hvad mente hun med det? Havde hun haft en anelse om, at der ventede noget slemt lige om hjørnet?

Med et suk lod han sig falde tilbage i hospitalssengen. Forsigtigt, så han ikke kom til at ligge på den ømme vinge.

”Så er det tid til genoptræning!” En øretæveindbydende frisk fysioterapeut trådte ind på Norms halvtomme tomandsstue, pegede på uret og præsenterede sig som Günther.

Norm skyndte sig at komme ud af fjerene. Lidt for meget faktisk, så han stødte vingespidsen mod sengebordet og ømmede sig højlydt og ganske poetisk.

”Se, det kalder jeg gode nyheder,” sagde Günther. ”Der er allerede fin kontakt mellem vingen og dit smertecenter.”

Efter et par timers træning med Günther, der lignede en, der spillede på håndboldlandsholdet i sin fritid – ikke helt så stor som Goliat, men tæt på – havde Norm fundet nye sider af sit smertecenter. Hvis hans flotte udvikling, som Günther kaldte det, fortsatte på den her måde, ville han inden længe være i stand til at føle smerte i fjerene.

Norm gik tilbage til stuen og kantede sig forsigtigt gennem døren. Nu skulle det gøre godt med et bad. Han åbnede sit høje, smalle skab og fandt noget rent tøj frem. Når han fik tid, måtte han have Freak Factors kostumeskrædder til at hjælpe sig med at rette alle hans T-shirts, trøjer og jakker

til, så han selv kunne få dem af og på. Måske noget med velcro? Han ville ikke fumle rundt, sådan som Oscar, den ottearmede blækspruttedreng, havde gjort det, mens Norm stadig troede, han var hans ven – og nye adoptivbror. Foreløbig måtte han nøjes med at tage en skjorte omvendt på, så knapperne sad på ryggen. Det var noget, Ariel havde foreslået, da de pakkede deres kufferter, inden de skulle ... En tanke ramte Norm. Han åbnede Ariels skab, og ganske rigtigt: Hendes kuffert stod i bunden, og på hylderne lå alle hendes ting i nydelig orden. Norm tjekkede hendes sengebord. Det var det samme. Hun havde intet taget med sig. Mystisk. Når man nu vidste, at den pige ikke gik nogen steder uden sin vandfaste makeup. Da hun forlod familien van Schabts Rædsels- og Raritetskabinet, havde hun da haft tid til både at skrive et brev og pakke en taske ...

”Nå, hvordan går det så med patienten?” Orson trådte ind på stuen.

”Eller skulle vi sige: Hvordan går det så med vores kommende superstjerne, ørnedrengen?” sagde Albert, der fulgte lige i hælene på lægen, med en kæmpe æske chokolade under armen.

”Godt, tak.” Norm fortalte med alvorsblandet glæde, at han allerede havde kontakt til sine styrefjer.

”Ja, Günther sagde lige, at du gør fremskridt i et tempo, så han regner med at have dig flyvefærdig inden længe ... om man så må sige.” Orson blinkede til Norm under sin hvide kasket.

”Og så er du klar til at blive komplet!” Direktøren for Freak Factor slog ud med armene, så han var lige ved at ramme væggen i den tætpakkede hospitalsstue.

”Mmm.” Norm smilede bredt, men sagde stille: ”Orson, der er noget, jeg gerne vil spørge dig om.”

”Hvad som helst.”

”Da Ariel og jeg blev kørt ind til operationen, sagde hun noget, jeg ikke forstår. Hun bad mig om at passe på Bølle, hvis der skulle ske hende noget. Hvorfor gjorde hun det? Var der noget, der ...?”

Orson slog en høj latter op: ”Folk siger det mest vanvittige, når de har fået en solid omgang bedøvelse. Hvis du vidste, hvor mange patienter der har kaldt mig mor ...” Han fleksede sine muskuløse overarme. ”Synes du måske, jeg ligner nogens mor?”

”Nej,” sagde Norm, ”men det er nu stadig lidt sært, at hun sagde lige netop det. Nu hvor hun er forsvundet, mener jeg.”

”Norm.” Nu gik Orson så tæt på, at den halve ørnedreng uvilkaarligt trak sig baglæns. ”Stop det. Du er i fuld gang med at skyde skylden på dig selv. Men det er ikke din fejl. Det er ikke dit ansvar, at din teenagesøster skifter mening, som tidevandet vender, og straks løber sin vej, når det gør lidt ondt. Lad det ligge, og se at komme videre med dit eget liv. Forstår du?!”

”Ja, ja,” skyndte Norm sig at sige. Noget i Orsons tonefald gjorde det umuligt for ham at sige ham imod. Også selvom han på ingen måde følte sig overbevist.

Et par dage senere var Norm så frisk, at han kunne flytte tilbage til Daniels vogn. Dinodrengen havde flyttet rundt på møblerne, så der var plads til roommatens nye vinge, og han insisterede ovenikøbet på, at Norm skulle have sengen. En

nyopereret skulle ikke ligge på sofaen, og desuden ville han bare støde ind i væggen, hver gang han vendte sig.

Hårdt presset og rødmende af taknemmelighed tog Norm imod Daniels gæstfrihed, og inden længe betroede han drengen med skjoldet sin bekymring for Ariel.

”Der er noget galt ...” opsummerede Daniel.

”Ja, helt, helt galt.”

Daniel lagde forsigtigt en hånd på Norms raske skulder: ”Måske er der en enkel forklaring.”

”Ja?”

”Hun kender jo ikke så mange, så hvis hun er taget væk, er der kun tre steder, hun kan være: hos jeres forældre, hos Katja eller hos ham der Lucas.” Han rejste sig og tog en pilotjakke på, der fuldstændig dækkede hans skjold. ”Jeg smutter lige en tur ind til byen og ser, om jeg kan finde hende. Hvil du dig bare lidt imens.”

Ordet *tak* fyldte så meget i Norms mund, at han ikke kunne få en lyd frem. Det ville give fuldstændig mening, hvis hun havde fortrudt det hele og var taget hjem til far og mor. De ville jo tage imod hende med åbne arme – i modsætning til ham.

Norm havde ingen ro på sig, før Daniel vendte tilbage. Tænk, at han havde fået gjort sig selv så upopulær, at han ikke kunne vise sig i familiens freakshow, eller hos Katja for den sags skyld. De hadede ham alle sammen. Familien på grund af det, han havde sagt, og Katja på grund af det, han ikke havde sagt, og gad vide, om ham der dansedrengen Lucas ikke også var sur på ham, bare for princippets skyld?

Daniels ansigt var som en åben bog. Allerede da han

åbnede døren, kunne Norm se, at han ikke havde fundet Ariel. Dinodrengen smed pilotfrakken og klæde sig på rygskjoldet, der tilsyneladende ikke brød sig om at være dækket til. Han opsummerede hurtigt resultatet af eftersøgningen: Ariel var ikke taget hjem til van Schabt. Daniel havde ikke villet gøre Eva og Goliat unødigt bekymrede, så han havde undersøgt sagen diskret og kun talt med arbejderne og andre ”normale”, som levede deres eget liv på pladsen, fjernt fra freaks og stjerner.

”Hun er ikke på plakaten og ikke på pladsen. Sjakformanden havde ikke set hende, og han fortalte, at hendes vogn står tom og urørt, som om den bare venter på, at hun skal dukke op.”

”Okay. Hvad så med Katja og Lucas?”

”Katja har ikke hørt fra hende, siden de blev uvenner. Jeg skal i øvrigt hilse. Hun siger, at hun har det okay på vandrehjemmet inde i byen, men savner Freak Factor.”

Den dårlige samvittighed gnavede i Norm. Hvorfor havde han dog ikke skaffet Katja et reklamejob? Hun havde så hårdt brug for pengene, og selvom hun kun havde haft råd til kattehale og -ører, så var hun virkelig overbevisende som kattepike. Hendes holdning og bevægelser var perfekte. Hvorfor kunne de dumme reklamekøbere ikke se det?

”... sagde Lucas,” sluttede Daniel sin beretning.

”Undskyld?”

Daniel smilede skævt: ”Jeg sagde, at Lucas, han ... jeg ved ikke, hvordan jeg skal forklare det ... Han virkede underligt selvoptaget.”

”Hvordan?”

”Jeg fortalte ham, at Ariel er sporløst forsvundet. Og så

skulle man jo tro, at han ville blive bekymret og straks tilbyde at hjælpe med at lede efter hende, men det gjorde han ikke.”

”Hvad gjorde han så?”

”Han blev såret. Som om hun var stukket af fra ham. Som om det hele drejede sig om ham.” Daniels brune øjne flammede. ”Hvis Ariel var min kæreste, ville jeg sgu da fokusere på hende! Og interessere mig for, om hun havde det godt, og blive urolig, hvis jeg troede, der var noget galt.”

”Kom!” Norm rejste sig lidt for brat op, og vingen kvitterede ved at gøre hans hjerne opmærksom på, at den stadig var sat fast med skruer og sytråd.

Daniel var straks med, og sammen satte de kursen mod Ariels camper.